

Sygn. akt: I C 270/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: st. sekr. sądowy Klaudia Pluta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 września 2016 roku

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko W. F.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanego W. F. kwotę 4.817,00 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 588/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył w Sądzie Rejonowym w Lublin Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 22 kwietnia 2016 roku pozew przeciwko W. F. o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.447,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego żądania powód podnosił, że stroną pozwaną oraz (...) Bank Spółka Akcyjna (następczyni prawna (...) Bank S.A z siedzibą w K. oraz (...) Bank S.A z siedzibą w W.) łączyła umowa bankowa z dnia 15.07.2007 roku o nr (...) \ (...) na podstawie, której Bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne w ustalonej umowa wysokości, natomiast strona pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku płatności. W związku z naruszeniem przez stronę pozwaną postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie i wypowiedział umowę, która uległa rozwiązaniu, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez pozwaną kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej, za okres od obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Następnie Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Z wniosku wierzyciela pierwotnego prowadzone było postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do wyegzekwowania należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym opatrzonej w klauzulę wykonalności. W dniu 27 kwietnia 2015 roku Bank zawarł z (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z

umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. W wyjaśnieniu dochodzonej pozewem kwoty strona powodowa wskazała, iż składa się na nią suma niespłaconej kwoty należności głównej (kapitału) w wysokości 8.784,00 zł, kosztów w wysokości 0,00 zł, skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 831,87 zł naliczone za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania według określonej w umowie stopy procentowej oraz na którą składa się również skapitalizowana kwota odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 831,71 zł obliczona od dnia następującego po dniu rozwiązania umowy bankowej do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od kwoty należności głównej 8784,00 zł, według ustalonej w umowie stopy procentowej przy czym odsetki umowne i odsetki karne naliczane były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne o których mowa w art. 359 § 2⁽⁽¹⁾⁾ kc - pozew karta –2-4.

W dniu 18 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym to nakazał pozwanemu W. F. aby zapłacił na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 10.447,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 3.732,31 tytułem zwrotu kosztów procesu – nakaz zapłaty karta 5.

Od przedmiotowego nakazu zapłaty pozwany W. F. złożył sprzeciw podnosząc w nim, że zaskarża go w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Oleśnie Pozwany zaprzeczał by wskazane w treści pozwu roszczenie powoda było uzasadnione. Pozwany przeczy również wszelkim twierdzeniom podniesionym w pozwie. Szczegółowe zarzuty i ewentualne dowody na ich poparcie zostaną przedstawione po doręczeniu całości materiału dowodowego wnioskowanego w pozwie - sprzeciw karta 5 verte.

Mocą postanowienia z dnia 6 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczność złożenia sprzeciwu i sprawę przekazał do rozpoznania i rozstrzygnięcia do tut. Sądu – postanowienie karta 8.

Uzupełniając braki formalne pozwu strona powodowa przedstawiła następujące dokumenty: umowę o kartę kredytową (...) Banku S.A z 23.04.2007 roku, wypowiedzenie z dnia 12.11.2007 roku, umowę o kartę kredytową, umowa przelewu wierzytelności z dnia 27.04.2015 roku, zawiadomienie ze strony powoda z 8 maja 2015r. o cesji wierzytelności i zawiadomienie ze strony wierzyciela pierwotnego z 8 maja 2015 roku, wezwanie do zapłaty z 16.03.2016 roku.

Na rozprawę w dniu 9 września 2016 roku stawił się pozwany wraz z profesjonalnym pełnomocnikiem w osobie adwokata i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia stwierdzając, iż opierając się na dokumentach przedłożonych przez stronę powodową kredyt został postawiony w stan wymagalności w grudniu 2007 roku. Termin przedawnienia wynosi 3 lata, bowiem dotyczy czynności z prowadzeniem działalności gospodarczej przez pozwanego. Wobec czego strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Nadto podnosząc, iż ze stwierdzeń strony powodowej wynika, iż uzyskała tytuł wykonawczy i prowadziła egzekucję na jego podstawie wobec pozwanego, jednakże tych okoliczności procesowych strona powodowa nie wykazała. - protokół z rozprawy karta 52.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

Pozwanego W. F. z wierzycielem pierwotnym (...) Bank Spółka Akcyjna (następczyni prawna (...) Bank S.A z siedzibą w K. oraz (...) Bank S.A z siedzibą w W.) łączyła umowa bankowa z dnia 15.07.2007r. o nr (...) \ (...). Umowa ta została przez (...) Bank S.A wypowiedziana pismem z dnia 12.11.2007 roku z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia z w związku z powstaniem zaległości na karcie kredytowej. Z informacją na rzecz pozwanego, iż w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia niniejszego wypowiedzenia całość zadłużenia na karcie kredytowej staje się wymagalna i podlega spłacie. W dniu 27 kwietnia 2015 roku Bank zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę

pozwaną z wierzycielem pierwotnym. O fakcie przejęcia wierzytelności pozwany był informowany zarówno przez wierzyciela pierwotnego jak i przez stronę powodową.

dowód: - umowa o kartę kredytową karta 21-23,

- wypowiedzenie umowy karta 24,

- umowa sprzedaży wierzytelności karta 28- 38,

- zawiadomienia o cesji wierzytelności karta 25,269.

Sąd zważył.

Bezspornym jest w sprawie, iż pozwanego z wierzycielem pierwotnym strony powodowej leczyła umowa bankowa o kartę kredytową.

Bezspornym w sprawie jest, iż umowa ta nie została wypowiedziana.

Bezspornym jest w sprawie to, iż doszło do przejęcia przez stronę powodową przedmiotowej wierzytelności.

Spornym w sprawie jest czy pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia a co zatem idzie ocena terminu wymagalności zobowiązania za, które to odpowiada pozwany.

Na samym wstępie wskazać należy, iż proces cywilny opiera się na koncepcji prawdy formalnej wynikającej z akt sądowych i inicjatywa dowodowa należy przede wszystkim do samych stron. Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń strony i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw (wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest uprawnieniem a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa sąd winien korzystać nader ostrożnie, tak by swym działaniem nie wspierać żadnej ze stron procesu. Artykuł 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane być muszą przede wszystkim i w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Ponadto samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44).

W związku z powyższym, jeżeli materiał zgromadzony przez strony nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nie udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W myśl art. 117 § 1 i 2 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się pod jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się z korzystania z zarzutu przedawnienia. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne – art. 120 § 1 kc Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata- art. 118 kc. przesądzonym jest, iż roszczenie banku wobec osoby nie będącej przedsiębiorcą przedawnia się z upływem lat 3 – tak wyrok Sąd Najwyższego z 10 października 2003 roku II CK 113/02..

W ocenie sądu pozwany w niniejszym postępowaniu skutecznie podniósł zarzut przedawnienia.

Całość zadłużenia, dochodzonego w niniejszym postępowaniu, stała się na pewno wymagalna na początku 2008 roku. Przyjmując, iż oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pozwany otrzymał z końcem miesiąca listopada 2007 roku (12.11.2007 roku to data pisma z wypowiedzeniem umowy) i dodając do dnia jego otrzymania 30- dniowy okres wypowiedzenia. Sądowi w istocie nie jest wiadomym, kiedy to konkretnie - w jakim to dniu pozwany otrzymał wypowiedzenie umowy ale sąd ustalił co było zresztą było bezsporne pomiędzy stronami, iż pozwany otrzymał na pewno takie wypowiedzenie. Zatem Sąd biorąc pod uwagę przeciętny okres doręczania korespondencji przyjął jak datę jej otrzymania – koniec listopada 2007 roku a co zatem idzie kiedy to skutecznie doszło do rozwiązania umowy i postawienia jej w stan wymagalności. Szegółowsze ustalenia są zbyteczne skoro roszczenie zostało dochodzone przed sądem dopiero w dniu 22 kwietnia 2016 roku a zatem ponad osiem lat od powstania wymagalności roszczenia. Zatem do skutecznego rozwiązania umowy i postawienia zaległości z nią związanych w stan wymagalności doszło na początku 2008 roku. Wobec czego ocenić należy, iż jej dochodzenie nastąpiło znacznie po upływie 3 letniego terminu od dnia kiedy to stała się ona w całości wymagalności.

Niewątpliwie każda czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia przerywa bieg terminu przedawnienia i po każdym przerwaniu biegnie ono na nowo – art. 123 § 1 pkt 1 kc i art. 124 § 1 kc, ale tę okoliczność strona musi wykazać. Samo twierdzenie, iż toczyło się postępowanie egzekucyjne bez jako udowodnienia tego faktu w toku procesu, pozostaje tylko twierdzeniem strony, nie rodzącym żadnych skutków procesowych.

Wobec powyższego powództwo należało oddalić.

Konsekwencją czego było rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w oparciu o art. 98 § 1 i 3 kpc i o § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz.1800) - zasądzono od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 4.817,00 zł (4.800 zł wynagrodzenie adwokata + 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.